

PEPELKA.

Založil L. Schwentner, Ljubljana.

426823

426823

U 5 FEB 1992

N 99200122

Pepelka.

Bogatemu možu je umrla žena. Edina hčerka je bridko jokala, ko ji je umrla dobra mati. Vsak dan je šla k njenemu grobu, je tam molila in je ostala pobožna in dobra. Oče pa si je pripeljal kmalu drugo ženo v hišo. Ta je imela dve hčeri. Bili sta res zelo lepi, ali tudi zelo hudobni in nista mogli trpeti svoje polsestre.

»Gos neumna naj le pridno dela,« sta govorili, suvali ubogo deklico ter jo žalili in zasmehovali. Vzeli sta ji celó posteljo, da je morala spati v kuhinji na ognjišču. Ker pa je bila od pepela zmeraj prašna in umazana, sta jo imenovali kar »Pepelka«.

Nekega dne se vrne oče s potovanja. Obema pastorkama je prinesel krasna oblačila in lepotičje. Ali za Pepelko je medpotoma samo odlomil leskovo šibico in ji jo je dal. Pepelka se je zahvalila, vzela šibico in jo zasadila na grob svoje matere. Šibica se je takoj prijela in se kmalu razrasla v lepo drevo. In kadarkoli je šla Pepelka mimo drevesa, je sedel na njem bel ptiček. In ako je izrekla kako željo, ji je vrgel, kar si je zaželela.

Zgodilo se je pa, da je napravil mladi kraljevič veliko gostijo. In nanjo je povabil vse lepe gospodične, hotel si je namreč izbrati nevesto. Pastorki sta bili zato strašno veseli in sta tudi hoteli tja, ker je vsaka upala, da bo kraljeva žena. Tudi Pepelka je prosila svojo mačeho, naj jo vzame s seboj, ker bi rada plesala in bila vesela, ali one tri so jo samo zasmehovale: »Ti umazana Pepeluha, ki nimaš niti obleke, niti čevljev, v čem boš pa plesala?«

Ker pa je tako vroče prosila, naj jo puste, je rekla mačeha: »Ako v eni uri izbereš vso lečo, ki ti jo stresem v pepel, smeš z nami.« Pepelka vsa vesela steče k oknu in zakliče: »Pridite, ptički, pomagajte mi izbirati, dobre v lonček, slabe v želodček!« In res prileti najprej beli ptiček, in za njim jih je prišlo zmeraj več, ki so hitro kljuvali in pobrali vse dobro zrnje v lonček. Čez pol ure so že vse opravili in so odleteli. Pepelka je prinesla mačehi prebrano lečo in mislila, da bo smela z njo. Ta se je pa hudobno zasmejala in dejala: »Saj bi me bilo sram s teboj, ostani le doma!« Obrnila ji je hrbet, vzela svoji hčeri in je šla na gostijo. Pepelka pa pohiti pod drevo ob grobu svoje matere in zakliče: »Drevesce, stresj se, stresj lepo, vrzi name zlato in srebro!«

Brž je priletel ptiček in je imel z zlatom in srebrom pretkano obleko v kljunu in par čisto zlatih čevljevčkov. To vrže Pepelki, ki hitro smukne v oblačila in gre na gostijo. Ko pride tja, so vsi strmeli in jo občudovali, a nihče ni vedel, kdo da je. Kraljevič stopi takoj k lepi deklici in je plesal z njo ves večer. Ko se začne mračiti, je hotela Pepelka domov, in kraljevič jo je hotel spremiti, ali izginila mu je tako hitro, da ni mogel za njo.

V naglici pa je Pepelka izgubila na grajskih stopnicah čevljevček. Tega najde kraljevič in vzame s seboj. Drugi dan

pa je dal oznaniti: »Samo tista bo moja žena, ki ji bo prav zlati čeveljček.« In tudi sam začne iskati lepo plesalko.

Polsestri sta bili zelo veseli, ko je prišel kraljevič, ker sta imeli majhne, lepe noge. Najstarejša je najprej poskusila obuti čeveljček. Ko ga ni spravila na nogo, ji je rekla mati: »Odsekaj si palec! Kot kraljici ti ne bo treba hoditi peš.« Deklica si odseka palec, stlači nogo v čeveljček in stopi pred kraljeviča.

Ta jo vzame na konja kot svojo nevesto. Ko pa sta jezdila mimo groba, sta sedela dva golobčka na leskovem drevescu in klicala:

»Gru, gru, gru,
krvca je tu!
Čeveljček premajhen se zdi,
prava nevesta še doma sedi.«

In kraljevič vidi teči kri in spravi napačno nevesto hitro domov. Tedaj poskusi druga sestra obuti čeveljček, in ker je bil premajhen, si odseka kos pete, stlači nogo v čeveljček in stopi pred kraljeviča. Ta jo vzame kot svojo nevesto s seboj in odjezdi. Ko pride mimo groba, mu golobčka zakličeta, kakor poprej. Pogleda na nogo in vidi teči kri. Hitro spravi napačno nevesto zopet domov. »Ali nimate nobene hčere več,« vpraša. »Ne,« odgovori hudobna mačeha. »Le od prve žene je tu majhna umazana Pepelka, ki pa nikakor ne more biti nevesta.« Kraljevič pa ukaže, da mu pokažejo deklico. Pokličejo jo iz kuhinje in peljejo pred kraljeviča. Ta ji ponudi čeveljček, naj ga obuže. Pepelka smukne z nogo vanj, in čeveljček ji je pristajal kot ulit. In ko je pogledal kraljevič deklici v obraz, je spoznal svojo plesalko in zaklical: »Ta je prava nevesta!« Mačeha se prestraši in sestra sta bili blede od jeze. Kraljevič pa vzame Pepelko na konja in odjezdi z njo. Ko sta jezdila mimo groba, zakličeta golobčka:

»Gru, gru, gru, gru,
krvce ni tu!
Čeveljček se premajhen ne zdi,
prava nevesta na konju sedi.«

Ko sta to zaklicala, sta sedla Pepelki na rame, eden na levo, drugi na desno. In kraljevič je napravil veliko svatovščino. Ko so šli svatje v cerkev, je šla starejša polsestra na levi, mlajša na desni strani, ker sta se hoteli prilizniti mladi kraljici, da bi bili deležni njene sreče. Ko pa so šli iz cerkve, sta zletela golobčka kraljici z ramen in sta izkljuvala obema oči.

Tako sta bili kaznovani za svojo hudobijo. Pepelka pa je bila srečna in zadovoljna kraljica.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS #

00000060499

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

426823

